

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Πέμπτην, 12^η/25^η Ιουνίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ὀνούφριου τοῦ Αἰγυπτίου εἰς τήν Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τήν κειμένην εἰς τόν τόπον τοῦ «Ἄγρου τοῦ Κεραμέως», τόν ὁποῖον οἱ Φαρισαῖοι ἡγόρασαν μέ τά τριάκοντα ἀργύρια, τά ὁποῖα μεταμεληθεῖς ἐπέστρεψεν ὁ Ἰούδας, (Ματθ. 21,30), ἔναντι τῆς Κολυμβήθρας τοῦ Σιλωάμ.

Εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦτον, λελαξευμένον ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον ἐπὶ βράχου, ἀφιερωμένον εἰς τόν Ἅγιον Ὀνούφριον, ζήσαντα εἰς Αἴγυπτον τόν 4^{ον} αἰῶνα μ.Χ. εἰς ἄκραν ἡσυχίαν, προσευχήν, νηστείαν καί πᾶσαν ἄσκησιν, προεξῆρξεν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί Μαδάβων κ. Ἀριστοβούλου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου Εὐλογίου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεὼν καί μετεχόντων πιστῶν, μοναχῶν, προσκυνητῶν, μετεχουσῶν καί μοναζουσῶν καί μελῶν τοῦ Ἑλληνοφώνου καί Ἀραβοφώνου ποιμνίου.

Πρὸς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἐζήτησας θεοφόρε τοῦ θεωρεῖν τοῦ Κυρίου τήν τερπνότητα καί μόνος αὐτῷ μόνῳ προσομιλεῖν ἐπεπόθησας. Ὅθεν κόσμον κατέλιπες φυγαδεύων καί διαιτιώμενος ἐν ἐρήμοις καί ὄρεσι καί τόν Χριστόν ἐνδεδυμένος, χιτῶνος οὐκ ἐφρόντιζες, τῆς ἀφθαρσίας χιτῶνα σεαυτῷ ἐμπορευόμενος· μεθ’ οὗ εἰσῆλθες εἰς τόν οὐράνιον νυμφῶνα αἰωνίως ἀγαλλόμενος Ὀνούφριε Ὅσιε», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί.

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ τόν ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Ὀνούφριον, πολίτην τῆς ἐρήμου, ἐν σώματι ἄγγελον καί θαυματουργόν ἀναδείξασα, συνήγαγε πάντας ἐν τῇ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ἱερᾷ Μονῇ τῇ ἐν τῷ «ἀγρῷ τοῦ αἵματος» (Ματθ. 27, 8) κειμένη, ἵνα ἐορτίως ἐορτάσωμεν τήν σεπτήν αὐτοῦ μνήμην.

Οὗτος ἀκούσας εἰς τούς Δαυϊτικούς λόγους: «τάς ὁδοὺς σου, Κύριε, γνώρισόν μοι, καί τάς τρίβους σου δίδαξόν με. ὁδήγησόν με ἐπὶ τήν ἀλήθειάν σου καί δίδαξόν με, ὅτι σύ εἶ ὁ θεός ὁ σωτήρ μου, καί σε ὑπέμεινα ὅλην τήν ἡμέραν», (Ψαλμ. 24, 4-5), ἐξῆλθε τοῦ Κοινοβίου ἔνθα ἐμόναζε, ἐν Ἑρμοπολίει θηβῶν τῆς Αἰγύπτου καί κατέλαβε τήν ἔρημον, ζήσας ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη ἄνθρωπον μή ἐωρακῶς τό σύνολον, ἔχων ὡς πρότυπον μιμήσεως τόν Προφήτην Ἠλίαν καί Ἰωάννην τόν Πρόδρομον.

Ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀσκητικός βίος τοῦ ὁσίου Ὀνούφριου κατέστησεν αὐτόν δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς λέγει καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ: «φῶς νοητόν καί οὐράνιον, ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου τῆς ἀκηράτου Τριάδος δοχεῖον ὠφθης, Ὀνούφριε· καί νῦν μετὰ ἀγγέλων ἡρίθμῃσαι κραυγάζων Ἀλληλούϊα».

Τοῦτο , δηλονότι τήν μετά τῶν ἀγίων Ἀγγέλων συναρίθμησιν αὐτοῦ, ἐπέτυχεν ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Ὁνούφριος, διότι παιδιόθεν ἀνεζήτει τήν ἀλήθειαν, τήν δικαιοσύνην καί τό φῶς τό ἀληθινόν, τά ὑπό τοῦ θεοῦ Πατρός ἐν τῷ Μονογενεῖ Υἱῷ καί Λόγῳ Αὐτοῦ καί Πνεύματι Ἁγίῳ ἀποκαλυφθέντα ταῦτα τοῖς ἀνθρώποις:

«ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τό φῶς τῆς ζωῆς, (Ἰωάν. 8,32), λέγει Κύριος.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θεόπνευστος λόγος τόσον τῆς Παλαιᾶς ὅσον καί τῆς Καινῆς Διαθήκης, τούτέστιν τοῦ Εὐαγγελίου, ἐγένοντο τρόπος ζωῆς ἀλλά καί ἀσκήσεως τοῦ Ὁσίου Ὁνουφρίου, ὁ ὁποῖος ἐθεώρει εἰς τόν Χριστόν τήν πηγὴν τῆς ζωῆς κατὰ τό εἰρημένον ὑπό τοῦ ψαλμωδοῦ: «ὅτι παρὰ σοί πηγὴ ζωῆς, ἐν τῷ φωτί σου ὀψόμεθα φῶς», (Ψαλμ. 35,10). «Ἔστι δέ Χριστός καί πηγὴ ζωῆς καί φῶς ἐκ φωτός», λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Ὁνούφριος διὰ τῆς ἄκρας ἀσκήσεώς του ἐπέτυχε τό «ὄντως ἐφετόν [=ἐπιθυμητόν] καί τέλειον», γενόμενος κοινωνός τῶν ἀκτίστων ἐνεργειῶν τοῦ θεοῦ, δηλαδή θεωρός καί φορεύς τοῦ ἀκτίστου θείου φωτός καί συγκληρονόμος τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός: «Ὁλοκαυτώσας τόν νοῦν τῷ δι' ἡμᾶς ὑπέρ ἡμῶν θάνατον κεκαρτερηκότι [Χριστῷ], ἀξίως κοινωνός, καί συγκληρονόμος τῆς δόξης γεγέννησαι». Καί ἀλλαχοῦ: «Πάτερ θεόφρον Ὁνούφριε... τά ἐπὶ γῆς σου μέλη [τῆς σαρκός] νεκρώσας γάρ, τῆς οὐρανίου ζωῆς ἐπέτυχες, ἔνδον γενόμενος, τῆς παστάδος Ἁγίε περιχαρῶς, κάλλος τό ἀμήχανον ὁρῶν τοῦ Κτίστου σου».

Τήν θέαν ἢ μᾶλλον τήν θεωρίαν τοῦ «ἀμηχάνου[=ὑπερφυοῦς] τούτου κάλλους κατώρθωσεν ὁ ὁσιος Ὁνούφριος διὰ τῆς ἀρετῆς «τῆς ἀφθάρτου ἀγνείας καί σωφροσύνης, τήν ὁποίαν κατακτοῦν φθαρτοὶ ἄνθρωποι διὰ καμάτων καί ιδρώτων», κατὰ τόν ὁσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος. «Κανεῖς ἀπό ὅσους ἥσκησαν τήν ἀγνεῖαν, ἅς μή θεωρῇ δικό του κατόρθωμα τήν ἀπόκτησίν της. Διότι τό νά νικήσῃ κανεῖς τήν φύσιν του εἶναι ἀπό τά ἀνέλπιστα. Ὅπου πραγματοποιήθηκε ἥττα τῆς φύσεως, ἐκεῖ φανερώθηκε ἡ παρουσία τοῦ ὑπερφυσικοῦ», λέγει καί πάλιν ὁ ὁσιος Ἰωάννης, «ὅπου φύσεως ἥττα γέγονεν, ἐκεῖ τοῦ ὑπέρ φύσιν παρουσία ἐπέγνωσται· χωρίς γάρ πάσης ἀντιλογίας τό ἔλαττον ὑπό τοῦ κρείττονος καταργεῖται», (Ἐβρ. 7,7).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ ὁσιος Ὁνούφριος διακρίνεται μεταξύ τῶν μεγάλων τῆς ἐρήμου ἀσκητῶν τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτος ἐπέτυχε τήν ἐν Χριστῷ τῷ τελείῳ θεῷ καί τελείῳ ἀνθρώπῳ ἀνακαίνισιν τῆς ἀνθρωπίνης καί φθαρτῆς αὐτοῦ φύσεως διὰ τῆς νεκρώσεως τοῦ μεταπτωτικοῦ γνωμικοῦ [ιδίου οἰκείου αὐτοῦ] θελήματος, ὑποτάσσοντας αὐτό εἰς τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ τοῦ εἰπόντος: «ὅστις γάρ ἂν ποιήσῃ τό θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς, αὐτός μου ἀδελφός καί ἀδελφή καί μήτηρ ἐστίν», (Ματθ. 12,50). «τοῦτο δέ ἐστὶ τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τόν υἱόν καί πιστεύων εἰς αὐτόν ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον, καί ἀναστήσῃ αὐτόν ἐγώ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ», (Ἰωάν. 6,40).

Σημειωτέον δέ ὅτι χωρίς τόν Χριστόν εἶναι ἀδύνατος ἡ καινουργία, δηλαδή ἡ ἀνακαίνισις τοῦ ἀνθρώπου, διότι: «χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», (Ἰωάν. 15,5), λέγει Κύριος. Τούτου ἕνεκεν ὁ ὑμνωδός ἀναφωνεῖ λέγων: «Τόν ἐκ θεοῦ θεόν Λόγον, τόν ἀρρήτῳ σοφίᾳ ἤκοντα καινουργῆσαι τόν Ἀδάμ, βρώσει φθορᾶ πεπτωκότα δεινῶς, ἐξ Ἁγίας Παρθένου, ἀφράστως σαρκωθέντα δι' ἡμᾶς οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται σαφές καί φανερόν ὅτι ὁ πνευματικός ἀγών διὰ τήν ἐν Χριστῷ θέωσιν δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τήν ἀνθρωπίνην φύσιν, τουτέστιν τήν ψυχὴν,

ἀλλά καί τό σῶμα· καί τοῦτο διότι: «Ὁ [θεός] Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωαν. 1,14) κατά τό γεγραμμένον.

Ἡ ἐν Χριστῷ πολιτεία τοῦ σήμερον τιμωμένου ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ὁνουφρίου, τοῦ γενομένου ἐν σώματι ἀγγέλου, ἀλλά καί θαυματουργοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό φῶς τῆς σωζούσης ἀληθείας. Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Μακάριος εἶ Ὁνούφριε τῷ Χριστῷ δουλεύσας, καί ἐχθροῦ θριαμβεύσας τήν δύναμιν Ἀγγέλων συνόμιλε, Ὅσιων συμμετόχε καί Δικαίων μεθ' ὧν πρέσβευε τῷ Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τάς ψυχάς ἡμῶν», Ἀμήν.

Ἄμα τῇ Ἀπολύσει ἠκολούθησε λιτανεία πρὸς τόν τάφον τῶν κτιτόρων, ἀνεγνώσθη ἡ εὐχή τῶν ὁπωρῶν καί ἐψάλη τό Τρισάγιον τῆς μοναχῆς τῆς Μονῆς Σεραφείμας.

Ἐν τέλει, ἡ καλῶς συντηροῦσα τήν Μονήν, Καθηγουμένη μοναχή Παῖσῖα, ἐδεξιώθη τήν Πατριαρχικὴν Συνοδείαν καί πάντας εἰς τό προαύλιον τῆς Μονῆς καί τό Ἡγουμενεῖον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας